PORTAL

Nº 43 ANY 1992

REVISTA DEL SEMINARI DE BARCELONA

OBERT

PASSA LA TORXA DE LA FE

DIA DEL SEMINARI 1992

VISITA APOSTOLICA AL SEMINARI DE BARCELONA

LA BIBLIA: TRADUCCIO CATALANA INTERCONFESSIONAL

CULTURA: LES BASES DE MANRESA I JOAN TRIADU

ÀMBIT PASTORAL RURAL: QUE ÉS EL "TRONXO"?

ESPECIAL DIA DEL SEMINARI

CELEBRACIÓ DEL DIA DEL SEMINARI

Dia 18 de març: *Vetlla de pregària per les vocacions, presidida pel Bisbe Auxiliar, Dr. Carles Soler, a la Capella del Seminari, de les 22 a les 24 hores, amb la celebració de l'Eucaristia i Vetlla d'Adoració a Crist.*

Dia 19 de març, *festa de St. Josep: dinar de germanor dels seminaristes, i a les 19 hores trobada amb els Amics i benefactors del Seminari, amb un acte d'homenatge als sacerdots que enguany celebren les seves noces d'or i d'argent d'ordenació. I a les 20 hores, Eucaristia presidida pel nostre Sr. Arquebisbe Dr. Ricard M. Carles, dins la qual conferirà l'ordenació diaconal a tres alumnes del Seminari.*

Dia 22 de març: *Celebració del Dia del Seminari a les comunitats, amb testimoniatges dels seminaristes, pregària i col.lecta.*

Dia 29 de març: *Recés per a nois joves majors de 16 anys, que es plantegen la seva vocació sacerdotal, al Seminari, de 10 a 17 hores, i predicat pel Sr. Arquebisbe.*

LA JORNADA PRESBITERAL

per: Marc J. Venero (2on filosofia)

Com va succeint des de fa uns quants anys, els capellans de la Diòcesi es trobaren al Col.legi de La Salle Bonanova per compartir la Jornada Presbiteral diocesana junts. Enguany se celebrà el dia 7 de gener, i fou presidida per l'arquebisbe Ricard M. Carles i la conferència anà a càrrec del doctor Ramon Torrella, arquebisbe de Tarragona. El tema va estar centrat en el darrer Sínode especial per a Europa, convocat pel Papa i en el qual hi participà el bisbe Ramon. *El Sínode, que ressaltà la necessitat d'una nova evangelització per a Europa, tingué un gran ressò en medis socials, no només de l'Europa de l'Oest sinó també de l'Europa de l'Est, donat que comptà amb la participació de nombrosos bisbes que fins no fa molts anys havien estat empresonats o perseguits.* Un repte a afrontar per la nostra Església és portar l'Evangeli a aquestes Esglésies tan mancades de mitjans apropiats per a poder desenvolupar i expressar la seva fe en àmbits polítics opressius. *Cal mencionar també la importància que es donà a un establiment de diàleg amb les Esglésies cristianes no catòliques de l'est.*

També se celebrà l'Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de la Bonanova i més tard el dinar, en el qual es va fer un homenatge al Sr. Antoni Bascompte, encarregat de l'economia diocesana durant molts anys i "pare" de l'actual sistema de fons comú diocesà que tants bons fruits ha donat. Amb motiu de la seva jubilació, se li atorgà de mans de l'arquebisbe Carles uns gravats i uns quadres en agraïment als seus serveis a la diòcesi.

D'aquesta manera conclogué la jornada presbiteral d'aquest any.

PORTAL

OBERT

VISITA APOSTOLICA AL SEMINARI..... 2
CRONICA..... 3
"ATLETES DE L'EVANGELI"..... 5
EDITORIAL..... 6
PASSA LA TORXA DE LA FE..... 7
TESTIMONI..... 8
ESTADISTICA..... 8
PRESENTEM EL CENTRE D'ACOLLIMENT DE VOCACIONS..... 9
SENYOR, VOS SABEU QUE US ESTIMO..... 10
LA BIBLIA ; TRADUCCIO CATALANA INTERCONFESIONAL..... 11
CULTURA: LES BASES DE MANRESA I JOAN TRIADU..... 12
ÀMBIT DE PASTORAL RURAL..... 14
ENS CALEN MANS JOVES QUE VULGUIN PASSAR LA TORXA DE LA FE..... 15

Els dies 22, 23, 24 i 25 de gener el Seminari de Barcelona va rebre la visita del bisbe de Santander, Josep Vilaplana, amb motiu de la visita apostòlica als seminaris de Catalunya. Tots comprovàrem el caràcter afable i proper del bisbe en les reunions i xerrades que va fer amb nosaltres. To que també reflecteix l'homilia que va pronunciar en l'eucaristia de comiat presidida pel nostre Arquebisbe, en la qual va destacar el dibuix del prevere com l'home que té un amor entranyable a la persona de Jesucrist; l'home de la comunitat i de la comunió eclesial amb preferència pels més pobres i afligits; finalment, l'home que sap treballar en equip i en col.laboració amb els altres.

e n t r e v i s t a

VISITA APOSTÒLICA AL SEMINARI DE BARCELONA

per: Jesús M. Martínez (2on Teologia)

Tot seguit us presentem l'entrevista que li vam fer durant la seva visita:

- Quin és concretament, el motiu de la visita que s'està portant a terme en els seminaris?

– És una visita que s'està fent pràcticament a tots els seminaris de l'Església catòlica. Amb motiu dels més de vint-i-cinc anys del Concili Vaticà II, en el qual es van donar unes orientacions per als seminaris, i després de molts plans de formació que han fet les diferents conferències episcopals, es vol veure quina és la situació en els diferents seminaris, com s'ha anat assimilant aquesta renovació del Vaticà II, per fer un discerniment d'aquells aspectes més positius, per potenciar-los i compartir la reflexió de totes les esglésies i per ajudar-nos els uns als altres en aquest tema tan important de les vocacions.

- Quina és, per a Vostè, la línia fonamental que descriu el Vaticà II respecte als seminaris i la formació dels preveres?

– Penso que és fer un prevere pastor, ben identificat amb Crist Bon Pastor, testimoni de la presència de Déu enmig del món. Un prevere que sàpiga animar els carismes dels laics i fer comunitat. Un prevere missioner, evangelitzador, que sàpiga oferir el missatge de Jesús a aquells que no el coneixen.

- Quina línia de solució donaria a la crisi de vocacions que hi ha avui dia, sobretot a Europa?

– Penso que la solució de tota crisi de vocacions és perdre la por a dir als joves que Crist compta amb ells. Deixem la llibertat de la resposta, però sense faltar el convenciment de la proposta. Proposar al jove que val la pena seguir el Crist, mostrar la necessitat

que el món conegui l'Evangeli perquè cregui en la força humanitzadora, alliberadora, renovadora i transformadora de l'Evangeli que Déu ha ofert pel bé de l'home, perquè prengui consciència que Déu continua fiant-se i compta amb nosaltres. Ho podria haver fet d'una altra manera, però ha volgut comptar amb nosaltres. Hem de fer el possible perquè arribi a tots els joves, els que veiem ja amb símptomes de vocació o aquells a qui se'ls pugui despertar.

- Finalment, com s'ha anat portant a terme la línia marcada pel Concili Vaticà II en el conjunt de seminaris d'Espanya?

- S'ha fet un gran esforç per adaptar-se a les noves situacions que la societat ha patit. Jo mateix he estat rector d'un seminari i sé que de vegades s'ha encertat; de vegades (no sempre) s'ha posat molta il.lusió, però han vingut crisis que han fet que no es pogués dur a terme. Penseu que s'ha buscat, s'ha treballat i es treballa molt. Ara estem en un moment molt esperançador, hi ha una més gran serenitat i tinc la convicció que hi haurà més vocacions ja que la crisi vocacional és el problema més gran dels seminaris d'Espanya.

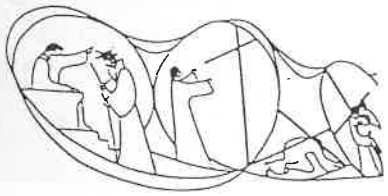

CRÒNICA

por: Homer Val (1er teologia)

Ja estem de ple en el '92!

De bon principi el vam començar assistint a la Jornada Presbiteral de la Diòcesi, el dia 7 de gener. Enguany hi fou convidat l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Ramon Torrella, que ens comentà la Declaració final del Sínode de Bisbes especial per a Europa. Va ser una jornada molt festiva i prou concorreguda.

Sens dubte, allò més destacat d'aquest trimestre ha estat la Visita Apostòlica de Mons. Josep Vilaplana, bisbe de Santander. Ens acompanyà del 22 al 25 de gener. Va visitar les tres residències del Seminari, a les quals portava una cordialitat encisadora, amb unes reunions i un intercanvi que dóna molt positius.

També durant el mes de gener, van prendre possessió al capdavant de les demarcacions episcopals del Vallès i del Maresme, els bisbes auxiliars Mons. Carles Soler i Mons. Joan Carrera. L'encàrrec apostòlic, rebut de mans de l'arquebisbe Ricard M. Carles, se celebrà a Sant Cugat i a Badalona respectivament.

Mossèn Ignasi Mora, ja refet de la seva arrítmia cardíaca, ha repres les visites de direcció espiritual al Seminari, amb més empenta encara. Endavant!

El dia 7 de febrer, i concloent els exàmens del primer quatrimestre vam fer la peregrinació a Montserrat, ja tradicional a casa nostra. Aquesta vegada, vàrem pujar caminant (els més valents des de Barcelona!). Ja a dalt, tots fruírem d'un dia de convivència en un clima de joia celebrant al voltant de la Mare de Déu l'aniversari del IV Centenari de la Dedicació de la Basílica.

El dia 12 de febrer, festivitat de Sant Eulàlia, patrona de la ciutat de Barcelona, vam celebrar l'eucaristia a la cripta de la Catedral, prop del sepulcre de la Santa.

També hem tingut una altra Jornada de Formació. Aquesta vegada el convidat ha estat mossèn Josep Bigordà. Ens parlà del tema

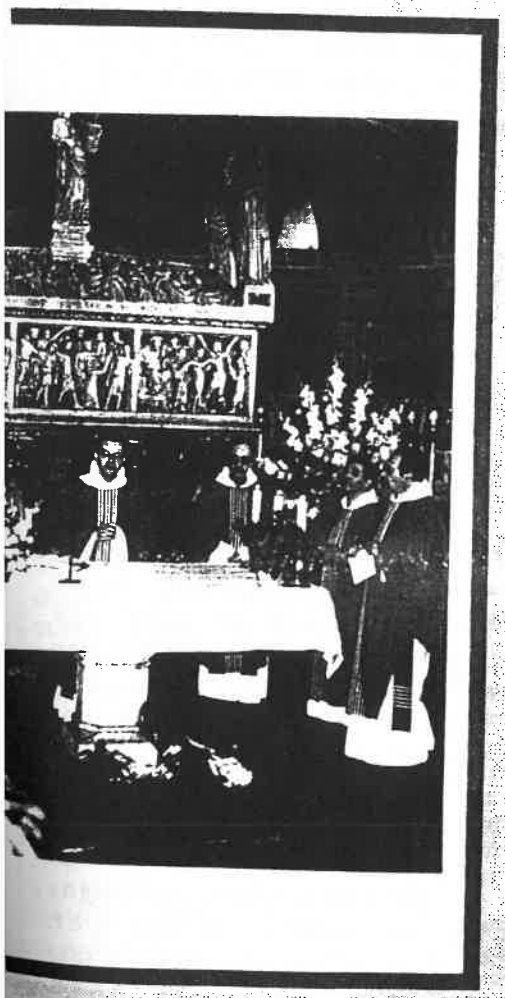

"Literatura i Pastoral". Després els seminaristes del Convictori i els de Diputació vam visitar l'exposició d'obres de Picasso, entre 1905-1906, inaugurada a Barcelona. Per arrodonir el cap de setmana, vam fer el recés de febrer. A l'etapa diaconal els el predicava el senyor arquebisbe, al Casal de la Pau d'Arbúcies, durant tot el cap de setmana.

El dia 16 de febrer, va rebre el diaconat Antonio Vera a Lleida i el primer de març Agustí Moreno va ser ordenat de prevere. I encara més: per celebrar la festa de Sant Josep, que és també el Dia del Seminari, assistirem a l'ordenació de Josep Esplugues, Joaquim Fluriach i Àngel Sigüenza. A tots ells el nostre encoratjament!

Per a anunciar esdeveniments futurs, cal fer esment que el 23 de març el Convictori celebrarà el seu 25è. aniversari com a residència de seminaristes. Són 25 anys d'història i de riquesa al servei de la Diòcesi i s'espera una gran festassa. Hi rebran l'admissió a ordres l'Agustí Panyella, en Miquel Cortés i l'Alfred Valladares.

Finalment, del 8 al 15 d'abril farem els Exercicis Espirituals, tot preparant la Setmana Santa.

Imatge original de la Mare de Deu de Montserrat

Oh Verge Maria, a Vós encomanem la nostra joventut, en especial els joves cridats a seguir més de prop el vostre Fill.

Vós coneixeu quantes dificultats ells han d'afrontar, quantes lluites, quants obstacles.

Ajudeu-los perquè també ells pronunciïn el seu "sí" a la crida divina, com Vós ho vau fer a la invitació de l'Àngel.

Atraieu-los al vostre cor perquè puguin comprendre amb Vós la bellesa i l'alegria que els espera quan l'Omnipotent els crida a la seva intimitat per constituir-los en testimonis del seu Amor i fer-los capaços d'alegrar l'Església amb la seva consagració.

Oh Verge Maria, concediu-nos a tots nosaltres poder alegrar-nos amb Vós, en veure que l'amor que el vostre Fill ens ha portat és acollit, custodiat i estimat novament. Concediu-nos poder veure també en els nostres dies les meravelles de la misteriosa acció de l'Esperit Sant.

Joan Pau II: XXIX Jornada de Pregària per les Vocacions (1992)

PORTADA: DIA DEL

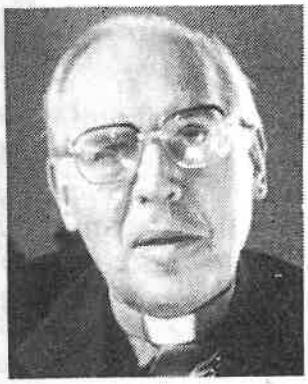

"ATLETES DE L'EVANGELI"

per: Dr. Ramon Torrella, Arquebisbe de Tarragona i Primat

Enguany el Dia del Seminari també està marcat per l'ambient i el clima de les olimpíades. No és estrany, doncs, que per a la Campanya de vocacions de les diòcesis catalanes s'hagi escollit el lema: "PASSA LA TORXA DE LA FE".

Aquest lema té l'avantatge de donar una visió dinàmica de la missió sacerdotal que té la funció, en el present i també cara al futur, d'impulsar la vida cristiana de la comunitat dels creients.

Els sacerdots, en realitat, no poden ser simples conservadors del passat ni tampoc sentir-se responsables només de la comunitat ja constituïda. A ells els correspon la responsabilitat de preocupar-se pel desenvolupament de l'Església mitjançant la transmissió de la fe a les generacions futures. Per això és molt escaient aplicar als preveres el simbolisme olímpic de la torxa, en el sentit que són transmissors de la fe.

Falten joves decidits i valents, generosos i compromesos a fer el relleu, a assumir el paper d'atletes des de l'Evangeli, capaços de transmetre la torxa de la fe.

El servei de l'Evangeli exigeix preparació, entrenament, disponibilitat, coratge espiritual, compromís personal a l'amor de Jesús i a la seva persona. Els atletes de l'Evangeli es preparen i es formen en el Seminari, no en solitari, sinó en comunitat de pregària, d'amistat i de fe sota el guiatge d'unes persones escollides pels bisbes (...)

Fa poques setmanes Mons. Vilaplana, bisbe de Santander, va fer-nos la visita apostòlica i en acabar va dir d'una manera clara i resumida: "Aquests Seminaris tenen bona salut". És una frase encoratjadora per als nostres seminaristes, per als nostres preveres, per als altres membres del Poble de Déu, que peregrina a les nostres diòcesis i per als bisbes, que en som els primers responsables.

"PASSA LA TORXA DE LA FE" és un lema estimulant, una consigna dinamitzadora per celebrar el DIA DEL SEMINARI. Sentim-nos-en, tots, responsables i aportem-hi la nostra col.laboració.

Ens falten sacerdots. Necessitem més joves que se sentin cridats a "PASSAR LA TORXA DE LA FE", a ser atletes de l'Evangeli, capdavanters de les olimpíades de l'Esperit, col.laboradors de la salvació de Jesucrist, que doni tota la seva vida al servei dels altres.

SEMINARI

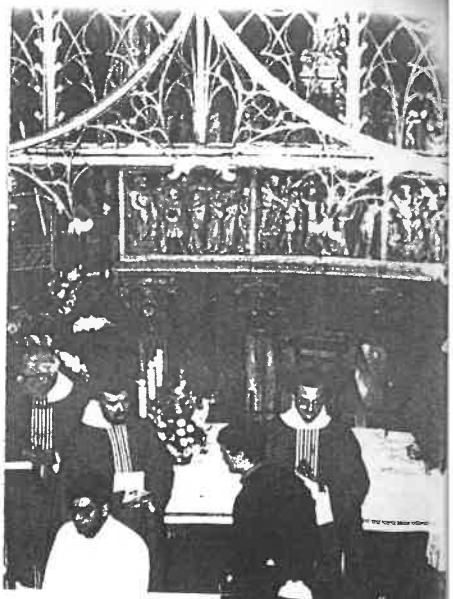

SANT JOSEP DIA DEL SEMINARI

EDITORIAL

Novament arriba la festa de Sant Josep, el nostre protector, i amb ella la diada en què l'Església diocesana mira més de prop i més fondament, amb estimació, aquesta comunitat de vida i de formació personal, comunitària, intel.lectual i sobretot espiritual, que és el Seminari.

Enguany el lema motivador "PASSA LA TORXA DE LA FE" -de ressonàncies esportives- ens fa adonar de forma ben directa, dirigida a tots els qui el sentin, que cal ser atlèticament actius en la transmissió de la nostra fe. Hem rebut un gran do i no podem quedar-nos-el per a nosaltres sols. La llum del Crist il.lumina tot home. Cal ajudar a passar l'experiència única i salvadora de l'amor de Déu als nostres germans. I si bé és veritat que això afecta tots els cristians, de totes les condicions i edats, i amb vocacions diverses, afecta de manera ben especial els sacerdots i els futurs sacerdots. Com podrien creure si ningú no els en parlés? ¿I qui parlarà si abans no escola la Paraula de Déu, l'acull amb fe i amb sintonia amb l'Església, i la proclama ben valentament amb la donació de tota la seva vida com a servei als germans? ¿I com esdevindran ben missioneres les nostres comunitats si no hi ha ministres que les dinamitzen i les uneixen en la caritat del Crist?

Ens calen bons sacerdots que traspassin a les generacions noves, la llum de la fe en Crist, que és l'única que pot aclarir les nostres tenebres i les del món. I ens calen pastors que facin anar endavant els moviments i les parròquies perquè anunciïn amb joia la salvació que han rebut.

Per això el Seminari compleix una missió important de cara a la nova evangelització que els temps actuals reclamen.

Agraïm ben de cor, des d'aquestes pàgines a tots els amics i benefactors del Seminari, a les famílies dels seminaristes i als preveres que els acullen i els ajuden, als professors i a tots els qui d'alguna manera treballen pel Seminari, tot el que ens animen i ens esperonen. La diada de Sant Josep és una nova ocasió per a donar-vos-en les gràcies.

Preguem pels Seminaris Menor i Major de la nostra Diòcesi; animem els joves que coneixem perquè es plantegin si el Senyor no els demana a ells també que ho deixin tot i que el segueixin; ajudem amb generositat les necessitats materials de les vocacions; i deixem-nos interpel.lar per si de debò estem traspassant la torxa de la fe que un dia vam rebre gratuïtament.

per: Custodi Ballester (introductori)

PASSA LA TORXA DE LA FE

Era impressionant la panoràmica que tenia davant meu... Des del Tibidabo els innombrables edificis semblaven els petits arbres d'un gran bosc gris. Alguns dels carrers més importants es distingien amb claredat malgrat la distància i una tènue nebulositat que lentament envaïa la immensa ciutat.

Feia fred i, ja cap al tard, quelcom em va cridar poderosament l'atenció... A mesura que la llum solar disminuïa, anaven encenent-se a poc a poc els cents de llumenetes que il·luminarien el municipi aquella nit. Primer eren els llums de les llars, dèbils i petits, després l'enllumenat públic va convertir Barcelona en un oceà resplendent que trencava el cel impenetrable i fosc d'una ciutat que ara semblava incandescent.

Llavors vaig pensar que la llum de la fe en Crist hauria d'expandir-se i propagar-se com els llums de la ciutat quan es fa fosc. La nit de la increença, del materialisme, ens aclapara i ens immobilitza, però "el qui va voler néixer per nosaltres, volgué que no l'ignoréssim i per això ens ho fa saber".

Jesús ens dirà que nosaltres som la llum del món i que "no es pot camuflar una ciutat dalt d'un turó. Tampoc no encenen un llum per posar-lo sota un mesuró, sinó al portallànties: així il·lumina tots els de la casa".

La nostra fe hauria de ser una torxa que cremi en el nostre interior i així proposar la Bona Nova al cor de tots els pobles. "Que la vostra llum resplendeixi de tal forma als ulls de la gent, que vegin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare del cel" (Mt 5, 16). Aquesta és la nostra vocació: ser testimonis de la llum de Jesucrist d'una manera total, radical en l'entrega al Senyor i als nostres germans.

Si Jesús ens crida al sacerdoci és perquè Ell vol exercir el seu sacerdoci amb la nostra consagració i missió sacerdotal. Vol parlar als homes d'avui amb la nostra veu. Consagrar l'eucaristia i perdonar els pecats a través de nosaltres. Estimar amb el nostre cor. Ajudar amb les nostres mans. Salvar amb la nostra fatiga...

Joan Pau II també insistirà en aquest aspecte profund i encoratjador: "la nostra vida és un do de Déu. Hi ha moltes maneres de gastar bé la vida, posant-la al servei d'ideals humans i cristians. Si avui us parlo de consagració total a Déu en el sacerdoci, en la vida religiosa i en la vida missionera, és perquè Crist crida a molts d'entre vosaltres a aquesta extraordinària aventura. Ell necessita, vol tenir necessitat de les vostres persones, de la vostra intel·ligència, de les vostres energies, de la vostra fe, del vostre amor i de la vostra santedat".

El Senyor continua preguntant a l'interior dels cors i espera resposta... una resposta que estendrà la llum de la fe fins als confins de la terra.

TESTIMONI

per: Ignasi Condal (introductori)

Enguany he entrat al Seminari als meus 27 anys i després de deixar família, carrera, una bona feina, perspectives, etc... Per què?

La meva vocació neix en el sí d'una família cristiana, d'una comunitat anhelosa de l'Alè Diví i d'una història personal centrada en l'experiència de la Creu i Resurrecció del Senyor.

Al llarg dels anys he pogut conèixer la meva pobresa, el dolor, el pecat, la fragilitat humana i els fruits de l'home vell, però això m'ha fet entendre la creu de Jesucrist com una experiència de salvació, de perdó i gratuïtat d'amor.

El Ressuscitat, present a través del seu Esperit, és qui m'ha consolat, guarit i donat una vida nova, que sé prou bé, no neix de mi mateix. I és aquest Crist, vivent avui, que se'm comunica, em condueix i m'impulsa a entrar al Seminari.

Al començament va ser una idea, un pensament ràpid que va trobar ressò en el fons del cor, més tard un rebuig, un fugir d'allò que em sobrepassava i finalment va ser la Santa Mare Església, que em va orientar i sostindre en el discerniment.

El principal obstacle per respondre era jo mateix, però les paraules de Sant Pau "et basta la meva gràcia, que el meu poder es manifesta plenament en la feblesa" (2Co 12,9) i la "petitesa" i guiatge de la Verge Maria m'han ajudat a no resistir-m'hi i no fer-me enrera.

Les paraules de Jesús ressuscitat a Pere -"Simó, fill de Joan m'estimes més que aquests? Sí, Senyor, vós sabeu que us estimo. Pastura els meus anyells... I havent dit això, li fa: Segueix-me" (Jo 21, 15-19)- m'han fet veure que l'amor és el fonament de la crida i m'he sentit, juntament amb Pere, missionat i cridat a seguir-lo.

Per què entrar al Seminari? Cerco una resposta, però no la trobo en mi sinó en Crist que m'ha seduït.

ESTADISTICA

Els números: 28 ordenacions i 76 seminaristes

VERS EL FUTUR

per: Ramon Mor (1er filosofia)

Cada any, en arribar Sant Josep, Patró del Seminari, creiem important palesar més que mai la nostra estimació vers aquesta institució tan important per a l'Església Diocesana. La celebració del Dia del Seminari ens permet mirar-nos des d'enfora i, deixant un moment de costat les nostres preocupacions personals, prendre una visió de conjunt realista i fer balanç del nostre camí per orientar-lo vers el futur, reconeixent els encerts i corregint, també, allò que calgui, i això precisament perquè l'estimem.

L'any passat foren ordenats al nostre Arquebisbat 15 diaques i 13 preveres. Són xifres que transpuen un cert optimisme. És la consolidació d'una tendència que es repeteix fa ja sis anys.

Ja sabem que les xifres no ho són tot, i molt menys quan l'Esperit juga un paper tan important com és aquí, però és un punt de referència a tenir en compte a l'hora d'interpel.lar la nostra actitud de cristians, com a comunitat, envers l'Església i els germans.

Aquest curs 1991-92 han ingressat al Seminari de Barcelona 21 joves il.lusionats amb la idea de poder ser capellans. D'aquests, 2 tenen la teologia acabada i s'incorporen a l'etapa diaconal; 4 estan completant els estudis de teologia; 1 estudia filosofia i 13 s'han incorporat al curs d'introductori, que és un curs de discerniment vocacional. El nombre total de seminaristes de l'Arxidiòcesi de Barcelona durant el curs actual puja a 76 dels quals 13 cursen Introductori, 3 estudien 1er de filosofia; 11, 2on de filosofia; 7, 1er de teologia; 7, 2on de teologia; 3, 3er de teologia i 31 es troben a l'etapa diaconal.

Francament són dades que ens omplen de joia, no pel que representen numèricament per a la nostra Església, encara molt necessitada de vocacions, sinó perquè parlen dels esforços i esperances de tota una comunitat al costat dels seus seminaristes.

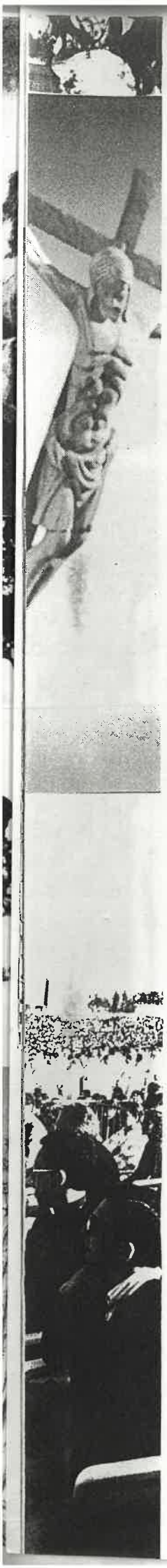

por: Carles Elías (1er teologia)

Presentem el Centre d'Acolliment de Vocacions del Seminari de Barcelona

Al títol d'encapçalament he volgut destacar amb intenció la paraula "acolliment". Així ens el descriu el seu responsable mossèn Eusebi Mansilla: "l'acolliment és importantíssim per a la vida vocacional. El noi es troba relaxat, satisfet, amb pau, quan se sent acollit, en veure que se li obre la primera porta. Abans, no saben què hi trobaran, com se'ls rebrà: algú que els aculli amb fraternitat. Aquest és el primer servei que se li fa al qui és cridat. És l'experiència que tinc després d'onze anys. El xicot ve amb pors, amb interrogants. No veu clar, té un garbuix d'idees. Llavors se li treuen els dubtes, se li encenen els llums... És molt important de fer-los veure l'encert de trobar un grup. Així podrà rebre les experiències d'altres, ja que no és bo l'aïllament. Som un poble i hem d'inserir-nos-hi".

La conversa amical ha transcorregut per altres qüestions: com es coneix el Centre a les parròquies i què n'esperaria d'aquestes comunitats.

Mossèn Eusebi respon ràpidament: "els capellans ja coneixen el Centre d'Acolliment. Ells, que tracten els joves, poden ser els primers a detectar les seves inquietuds vocacionals. Les comunitats parroquials cal que visquin molt intensament la pregària vocacional, perquè el que és de l'agrat de Déu és la pregària. És Ell el cap de personal i hem de pregar. Ell és el qui tria. La pregària és el primer pas, el primer deure. L'oració per les vocacions sempre hauria de ser una intenció dels cristians.

El Centre d'Acolliment desenvolupa les seves activitats convocant un diumenge al mes a trobar-se al Seminari. A les nou del matí es resen les Laudes, amb lectura i homilia vocacional. Després s'esmorza. A dos quarts d'onze es dóna el tema d'estudi i reflexió, que es comenta per grups i es posa en comú. A continuació, la una, se celebra l'eucaristia i a les dues el dinar, amb sobretaula d'esbarjo. A les quatre una petita assemblea per projectar les activitats properes. A continuació la projecció d'una pel.licula vocacional en videofòrum. Una vegada l'any, Exercicis Espirituals i per l'agost al llarg de set dies una convivència d'estiu als Pirineus. Del Centre han sortit fins ara 25 preveres

Déu ha ofert el poder als homes:
el poder de dominar la terra i acabar-la,
el poder de fer créixer la humanitat
transmetent la vida,
el poder d'esdevenir déu en el seu fill Jesucrist,
el poder d'edificar el reialme de
l'amor en la seva Església.

MICHEL QUOIST, *A cor obert*

Tota vocació té uns moments forts. En la meva n'hi destacaria cinc, no ben definits ni linials.

El primer consistiria en la crida de Déu. No saps com, però sents que ets cridat. Aquest truc es fa en la intimitat, en un moment de recolliment. Això crec que es pot observar en "L'Anunciació" de Fra Angelico, on podem veure l'atmosfera de pregària que envolta Maria i com la llum de l'Esperit la il.lumina. Aquesta "veu" es va repetint en un recés, en un curset de cristiandat, en uns exercicis... fins a arribar un punt que Déu t'encercla. Llavors pots cridar com Jeremies: **"m'heu sedú't, Jahvè i m'he deixat sedú'r"** (Jr 20,7).

"Senyor, Vós sabeu que us estimo"

per: Àlex Marzo (introductori)

Naturalment de seguida vénen les objeccions, les lluites, les negacions, les preguntes: això?, jo podré?, no serà massa complicat? Moisès li dirà a Déu: **"si jo no sé parlar, tinc la boca i la llengua pesants"** (Ex 4,10), o Jeremies **"si no sé parlar, perquè encara sóc un noi"** (Jr 1,6). Crec que aquestes objeccions es produeixen perquè la crida t'exigeix un canvi en l'estil de vida. Moltes vegades no estem disposats a fer aquest salt ja que ens fa por donar-nos massa.

Arriba el moment que has de fer una opció. És el **"fiat"** confiat de Maria encara que no comprenia les paraules de l'àngel. Un sí que et fa sortir de tu mateix i posar-te en camí com Maria va caminar per visitar la seva cosina.

Llavors t'agradaria ratificar aquesta crida amb un signe sensible que no es dóna perquè la fe no el necessita. Però ja sabem que som febles.

Perquè som febles ens hem de deixar en les seves mans. És quan Pere, després de dubtar de Jesús, tira les xarxes, les treu plenes i reconeix el seu pecat. El Senyor el perdona i li dóna un nou ofici: pescador d'homes.

Això penso que és el temps de seminari que ara començo. Un temps de "deixar-me en les mans del Crist" per tal que Ell em transformi i em doni un "nou ofici" per mitjà de l'Església. Però encara queda molt de camí a recòrrer, moltes lluites i pors a vèncer, molts "fiats" per a donar, molts serveis a fer.... per a arribar a la meta i dir: **"Senyor, vós sabeu que us estimo"**.

EL DIACONAT: CELEBRACIÓ DE LA VOCACIÓ CRISTIANA AL SERVEI

per: Ramon M. Bosch i Vendrell (diaca)

El passat diumenge 26 de gener, juntament amb en Frederic Esteve, vaig ser ordenat de diaca pel bisbe Joan Carrera. És un motiu de goig poder fer unes ratlles per al **"Portal Obert"**, la revista de casa, i una forma de parlar tot agraïnt-nos l'amistat i companyia en els temps de Seminari.

Entorn de l'ordenació han sorgit amb molta força dues reflexions que han calat molt fort en mi, i que són un punt de referència en aquests primers passos del diaconat. Aquests centres d'interès, sense descuidar la totalitat del que significa el ministeri, són la comunitat i el sentit profund de crida.

La **comunitat**, que es concreta en la parròquia en la qual estic duent a terme la tasca pastoral i en les que he estat anteriorment, pren un relleu especial: tot duent a terme les mateixes tasques que feia, llevat de la celebració dels sagraments, ara, aquesta mateixa comunitat, que Crist presideix i al si de la qual he anat madurant la vocació, em demana que sigui signe del servei enmig d'ella. En l'ordenació i amb la seva companyia en el dia a dia, ha pregat perquè junts refermem la voluntat de ser fidels a la vocació cristiana de ser servidors de la Paraula de Déu enmig del món.

D'aquí neix el **sentit profund de crida**. Tot el procés de formació, i mentre quedi un bri d'esperança, és un constant renovar i madurar la crida que Déu m'ha anat fent en cada esdeveniment. En l'ordenació de diaca, en una opció de vida definitiva en el celibat aquesta crida és feta per una veu concreta: a través del bisbe, al si de la diòcesi, és l'Església qui fa esdevenir aquesta crida una missió concreta... missió que demanarà una fidelitat per tota la vida i que abasta tota la persona, juntament amb el camí diari de cercar la identificació amb Jesucrist.

L'ordenació de diaca comença a configurar el ministeri presbiteral. No es pas caminar vers un final d'etapa o la simple superació d'un període de prova, sinó l'hora de donar una resposta responsable davant la comunitat que m'està acompanyant i que ha anat donant forma a la crida que, amb més clarors o foscors, he anat descobrint.

Enmig de l'alegria per l'ordenació, dono gràcies a Déu per tantes persones i esdeveniments que m'hi han conduït i demano forces per respondre al do que m'ha fet.

LA BIBLIA:
Traducció catalana inte

Els fulls parroquials d'alguns bisbats de Catalunya han publicat ja una nota informativa sobre l'edició de la Bíblia, traducció catalana interconfessional, que sortirà, ajudant Déu, durant l'any 1992. Una notícia que ha desvetllat l'interès en els cercles seminarístics i adjacents. Ens hem acostat al P. Ignasi Ricart, C.M.F., membre de la Junta directiva de l'ABC (Associació Bíblica Catalana) i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, per tal que ens n'informés.

"Catòlics i protestants hem de sentir la necessitat de dur a terme unitàriament aquesta Bíblia"

- Per què és necessària una nova versió de la bíblia en català?

- El nostre poble té fam de la Paraula de Déu i, també, de cultura bíblica. Avui les edicions econòmiques de la bíblia en castellà són a l'abast de tothom. No podem dir el mateix pel que fa a les edicions catalanes, que són molt cares. Només disposem del Nou Testament Interconfessional (4a. edició) a preus assequibles.

D'ençà de l'any 1980 l'Associació Bíblica de Catalunya està treballant en aquest gran projecte: la Bíblia, traducció catalana interconfessional. Aquesta nova traducció recull els darrers avenços en el camp de les ciències bíbliques i de la traducció.

- Què vol dir que aquesta traducció de la bíblia és interconfessional? Quines confessions cristianes s'hi han implicat?

- Interconfessional vol dir que catòlics i protestants hem sentit la necessitat de dur a terme unitàriament aquesta bíblia tant des del punt de vista de les Esglésies cristianes com des del punt de vista dels especialistes catalans en les ciències bíbliques.

- Qui ha preparat aquesta traducció?

- L'Associació Bíblica de Catalunya és el pal de paller que ha dirigit i coordinat el grup de biblistes catalans -catòlics i protestants- que estan enllestint aquesta bíblia interconfessional. La novetat d'aquesta traducció rau en el seu caràcter ecumènic i el treball cohesionat i en equip

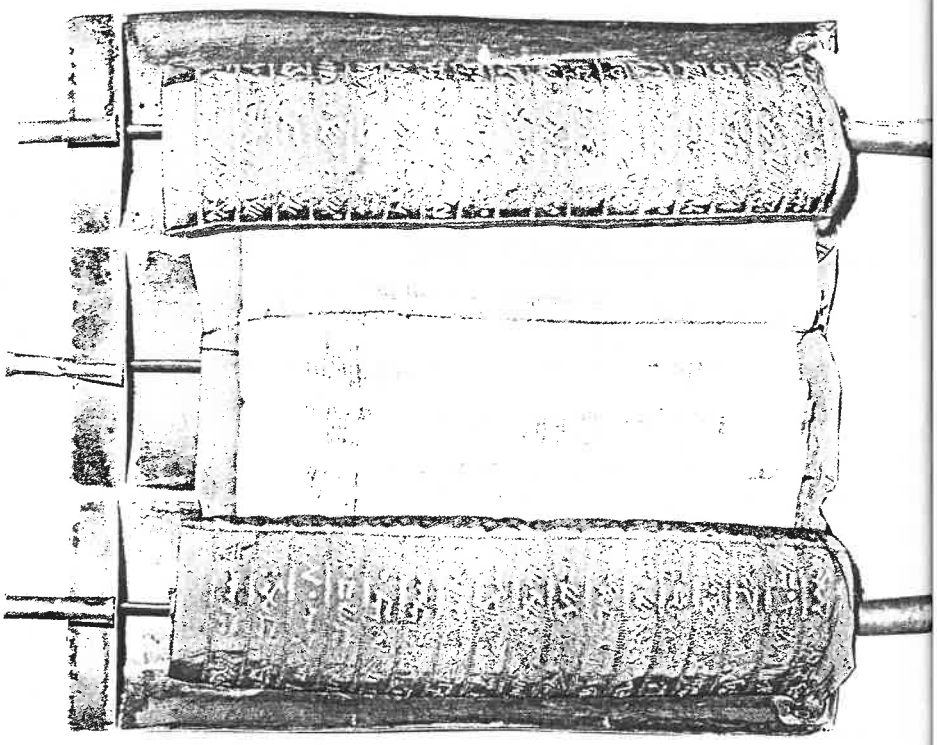

dels biblistes. Volem que estigui a l'abast de tothom, que sigui ben treballada, fidel a l'original i entenedora, popular i ecumènica.

La traducció, tot i que s'inspira en els textos litúrgics, s'ha fet sobre els textos originals: l'hebreu, l'arameu i el grec. El Comité de Redacció està format pels PP. Guiu Camps i Agustí Borrell i Mn. Armand Puig. Ells han revisat els nostres originals (traducció, introduccions, notes de tipus cultural, variants de traducció i paral.lels), en contacte amb el corresponent traductor.

per: Josep Esplugues (3er teologia)

confessional

Tota aquesta immensa tasca s'ha fet amb l'ajut de dos Consellers de Traducció de les Societats Bíbliques Unides: Rudolf Kassühlke, cap de l'equip de la Bíblia Alemanya Interconfessional i el suís Jean-Claude Margot, cap de l'equip de la darrera Bíblia Francesa Interconfessional. El seu ajut i la seva amistat han estat inestimables per als qui hem treballat en aquesta nova bíblia.

"Volem que estigui a l'abast de tothom"

- Característiques tècniques de l'edició.

- En aquesta nova traducció hi estan compromeses les entitats següents: Associació Bíblica de Catalunya, Editorial Claret i Societats Bíbliques Unides, respresentades a casa nostra per la Institució Bíblica Evangèlica. Tindrà el format de "La Bible en français courant" (12x18'5). El tiratge previst és de 25.000 exemplars. S'intentarà posar-la a la venda a mil pessetes l'exemplar, que és un preu ben assequible. Aquest esforç només compta amb l'aportació de les tres entitats compromeses i la Conferència Episcopal Tarraconense, tot i que les institucions que costejaran la composició del text, seran la mateixa Conferència Episcopal Tarraconense, la Unió de Religiosos de Catalunya, l'Abadia de Montserrat, la Facultat de Teologia de Catalunya i el Secretariat Interdiocesà de Catequesi.

Serà un projecte realitzat per al poble cristià. L'Associació Bíblica de Catalunya fa una crida al nostre poble (bisbats, parròquies, comunitats religioses, sacerdots, seminaristes, famílies i persones interessades) a col.laborar en l'edició d'aquesta Bíblia tan ben acuradament editada, unitària, ecumènica i... econòmica.

CULTURA

per: Lluís Campanyà (introductori)

BASES DE MANRESA

Aquest mes de març s'escau el centenari de les "Bases per a la Constitució Regional Catalana", més conegudes com a Bases de Manresa. Aquestes són fruit de la Primera Assemblea General de la Unió Catalanista, que es reuní a Manresa del 25 al 27 de març del 1892.

Estem en el marc de la Renaixença catalana. L'any 1887 s'havia creat la Lliga de Catalunya. Entre els seus fundadors trobem Domènech i Montaner. Una de les múltiples iniciatives de la Lliga fou idear la constitució d'una entitat que religués totes les associacions catalanistes. Serà la Unió Catalanista. El març del 92 n'era president Lluís Domènech i Montaner, i secretari Enric Prat de la Riba, els quals ho seran també de la primera assemblea reunida.

Les Bases aprovades eren en conjunt inspirades en la fòrmula federalista, amb importants concessions al vell règim de Catalunya. Avui pot ser destacat el plantejament de la divisió de poders, residint el legislatiu central en el rei i en una assemblea de representants regionals. La llengua catalana havia d'ésser l'única oficial a Catalunya i en les relacions entre aquesta i el poder central; a Catalunya només els catalans podrien exercir càrrecs públics. La divisió territorial estaria basada en la comarca natural i el municipi. Catalunya havia d'ésser l'única sobirana del seu govern interior. Hom havia de restablir l'antiga audiència de Catalunya, on s'havien de pronunciar en darrera instància tota mena de plets i causes. Etc.

Les Bases van constituir durant molt de temps el paradigma de les aspiracions

"Jo no sóc profeta, ni fill de profeta; sóc oveller i picador de sicòmors. És Jahvè que m'ha prés de darrere del ramat i és Jahvè que m'ha dit: 'vés i profetitza'" (Am 7,14-15).

En el Seminari de Barcelona apreciem la reflexió i la comunió que es crea entre els seminaristes que comparteixen els seus anhels de servei a un determinat àmbit pastoral o medi de treball evangelitzador. Per això us anem donant a conèixer diversos d'aquests àmbits existents: pastoral rural (el "tronxo"), pastoral obrera, pastoral litúrgica, pastoral missionera, pastoral juvenil,...

ÀMBIT DE PASTORAL RURAL

per: Josep M. Turull

Què és el "tronxo"?

Aquestes paraules del profeta Amós reflecteixen la procedència dels components del "tronxo": homes de pobles i comarques que el Senyor ha cridat perquè el serveixin com a preveres. Partint d'aquest origen comú, un grup de seminaristes decidí de formar un grup obert que en l'actualitat també aplega diaques i preveres.

El grup fa dos anys que funciona i vol ser una forma de comunió en el ministeri pastoral a partir de les pròpies arrels, no per a quedar-nos-hi adormits, sinó per a fer "l'arbre més esponerós" El grup duu a terme trobades que es fan amb una periodicitat fluctuant, segons les possibilitats dels membres, però normalment se'n fan una o dues al trimestre. En elles, coneixem, primer de tot, el lloc on ens reunim, la parròquia d'un dels del grup, sovint d'ambient rural, i després de dinar, compartim experiències i preocupacions, i també reflexionem sobre problemàtiques pastorals que ens afecten, sobretot si tenen una incidència especial en el món rural

Som conscients que el nostre món és cada cop més uniforme i que les barreres tradicionals (urbà-rural, obrer, empresari, ...) estan cada vegada més difuminades. Creiem que això és positiu i per això no volem ser ni un ghetto ni un grup exclusivista. Però també som conscients que el món de pagès té uns valors -la gratuïtat, el coneixement personal, la proximitat a la terra, ...- que poden enriquir l'home de ciutat i també la pastoral; per això creiem important la nostra aportació ben modesta, com a grup.

El "tronxo" deu el seu nom a la novel.la de Mn. Josep M. Ballarin, no tant per les opcions pastorals del capellà que n'és protagonista, com per l'intent de reflectir un prevere proper a la gent del camp de la qual ha sortit.

"Ens calen mans joves que vulguin passar la torxa de la fe"

extracte del missatge del nostre Arquebisbe

L'ARQUEBISBE DE BARCELONA

Que n'és de fecunda una vida sacerdotal! Que n'és de gran la fillada que Déu dóna a l'home que s'entrega del tot en la vivència d'una vida consagrada pel celibat. Sóc feliç i dono continues gràcies a Déu pel do del sacerdoci que m'ha volgut confiar. (...)

Si volem passar la torxa de la fe, necessitem sacerdots sants i ben entregats al ministeri de la Paraula, que creguin, ensenyin i practiquin el que ense nyen. I així la torxa de la fe no s'apagarà ni es deturarà. De mà en mà, amb tota la vida lliurada al servei dels germans, cal que l'Evangeli sigui escoltat per tots, i que tots puguin creure. No ens podem resignar a deixar sense l'aliment de la Paraula que engendra la fe, cap barri, cap ciutat, cap generació. Tots han de poder escoltar l'Evangeli de Jesucrist i respondre ben conscientment, per la força de l'Esperit, a les meravelles de l'Amor del Pare del Cel. És aquesta la missió dels cristians i és així com l'Església es realitza i creix. (...)

Hem de continuar pregant perquè el Senyor ens envi'ï més vocacions sacerdotals. Hem de prendre consciència de la responsabilitat de les comunitats cristianes en el foment i l'acompanyament de noves vocacions. I hem de continuar confiant, ajudant i donant suport al nostre Seminari Menor i Major.

Edita: Seminari de Barcelona. Col.laboren: J. d'Arquer, X. Aymerich, C. Ballester, J. Baena, L. Campanyà, C. Elias, R. Mor, J.M. Serra, E. Termes, H. Val i M.J. Venero